

det Rette og ene Rette, da bliver en Beslutning u mulig (Hør! Na!). I denne Overbevisning har jeg tilladt mig at stille nogle Ændringsforslag til det af sex ærede Herrer stillede Forslag. Det Første, hvori dette Forslag afviser fra det kongelige Budskab, er, som den ærede Taler, der havde Ordet for de 6 Forslagsstillere, anførte, Formen, idet det omfatter de 2 Momenter, som indeholdes i det kongelige Budskab. Da denne Omsetning først kom paa Tale her i Salen, troer jeg, at den almindelige Opfattelse deraf var den, at man ønskede det ene Moment sat foran det andet, uagtet man indrømmede, at begge skulde indtræde samtidigt. Efter det Foredrag, vi nylig have hørt, er dette en Wildfarelse, idet man tænker sig noget heelt Andet derved, og der er altsaa ikke Spørgsmaal om en blot Forskiel i Formen. Det, der da vækker min Betænkelse ved at gaae ind paa Forslaget, hidrører væsentligt fra den Tanke, der kan knytte sig til Ordet „videre“. Ved dette Ord antager jeg, at de ærede Forslagsstillere have betegnet en Fortsættelse af Kongelovens Arvesølge i en noget beskæaret Tilstand, saaledes at den kun gjælder, forsaavidt den er reent agnatisk; men, dersom dette er Tilfældet, dersom det er den Tanke, som de ærede Forslagsstillere have villet nedlægge i deres Forslag, da forekommer det mig, at det Svar, der herved gives paa det kongelige Budskab, ikke er et Svar, som er overeensstemmende med Grundloven. Den 4de Paragraph i Grundloven udtaler nemlig, at Rigsdagen kan give sit Samtykke til Kongelovens Arvesølges Forandring efter Forslag af Kongen; men det Forslag, der foreligger os i det kongelige Budskab, udtaler begge Momenter indtræden samtidigt, udelukker altsaa en Bedbivelise af Kongelovens Arvesølge, forsaavidt den er reent agnatisk. Jeg troer derfor ikke, at det Svar, som paa den Maade vilde gives, var et Svar, som kan gives i Henhold til Grundlovens § 4. Naar jeg noiere efterseer det foreliggende Forslag og betragter det i Henhold til det Samtykke, som heri er udtalt, da finder jeg, at det ene og alene holder sig til Renunciationsacterne; men, naar jeg efterseer Renunciationsacterne, da

møder der mig fornemmelig den Betænkelse, at disse Acter ikke ere overeensstemmende med det Forslag, der saaledes støtter sig til dem. Der staaer nemlig i Renunciationsacterne, navnlig i den af Prindsesse Louise under 18de Juli 1851 udfædte, saaledes: „Hun overdrager Thronen til sin Gemal, paa det han skal opretholde og forsvare Danmarks Rige, det er de danske Der, Nørrejylland og Slesvig med Bilande og Colonier, som et udeleligt, uadskilleligt og selvstændigt Rige, efter den for Danmarks Rige gjældende Forsatning og Arvesølge — hvorved utvivlsomt er meent Kongelovens Arvesølge —, og Prinds Christian tilfuger og lover i den strax derefter givne Act: at han ikke vil indgaae paa Noget, som er stridende derimod. Men nu forekommer det mig at være en Modsigelse, naar man støtter sig til disse Acter, og til disse Acter alene, som forpligte Prinds Christian af Glücksborg til ikke at regjere Danmarks Rige paa andre Billaar, end paa de, som hans Gemalinde har overdraget ham, og disse Acter da paalægger ham at forsvare en Arvesølge, som erklæres i Slutningen af Forslaget at skulle, idetmindste deelvis, ophæves. Dersom altsaa Thronen skal overdrages til Prinds Christian af Glücksborg, anseer jeg det for nødvendigt, at man tager Hensyn til Andet end til Renunciationsacterne. Det forekommer mig ogsaa at være iøinefaldende, at, dersom man ikke ligefrem vil overse de gottorpske Prætensioner paa Holsteen, er det nødvendigt, naar man overhovedet i Henhold til Renunciationsacterne vil udtale sig om, hvor til Prinds Christian støtter sig, naar han skal bestige Thronen, da ogsaa at nævne en Renunciation, som er givet af Keiseren af Rusland med Hensyn til hans Fordringer, — man domme forøvrigt om disse Fordringer, som man vil. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaae, at der indskydes: „i Henhold til Warschauerprotokollen“. Fremdeles har jeg i Forslaget savnet en udtrykelig Udtalelse af, at den Billigelse, som heri gives, skeer i Henhold til Grundlovens § 4; jeg har ogsaa tilladt mig paa et passende Sted i Indledningen at gjøre Forslag til, at dette udtrykelig udtales, og jeg maa lægge særdeles Vægt paa, at det udtales, idet det dog i ethvert Tilfælde